

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การจัดการศึกษาขั้นพื้นฐานให้สอดคล้องกับสภาพความเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจ สังคมและความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีมีความจำเป็นอย่างยิ่งในการสร้าง กลยุทธ์ใหม่ในการพัฒนาคุณภาพการศึกษา อันจะส่งผลถึงคุณภาพของคนที่มาบริหารสังคม ไทยให้มีการพัฒนาและมีศักยภาพในการแข่งขันและร่วมมือกันอย่างสร้างสรรค์ในสังคมโลกแห่ง การเรียนรู้ยุคใหม่ การจัดการศึกษาต้องเป็นไปเพื่อพัฒนาผู้เรียนให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้ง ร่างกาย จิตใจ สติ ปัญญา มีระบบการคิดอย่างมีวิจารณญาณ มีการตัดสินใจและการแก้ปัญหา อย่างมีระเบียบแบบแผน เข้าใจธรรมชาติและชีวิต รู้จักและเข้าใจตนเอง เห็นคุณค่าของตนเอง และผู้อื่น รักการออกกำลังกายและเล่นกีฬา มีความรู้ คุณธรรมจริยธรรม ในการดำรงชีวิต และ สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ได้สรุป สาระสำคัญเกี่ยวกับแนวทางการจัดการศึกษาไว้ในหมวด 4 ที่ครอบคลุมหลักการ สาระการเรียนรู้ และกระบวนการจัดการ การศึกษาที่เปิดกว้างให้มีแนวทางการมีส่วนร่วมอย่างสร้างสรรค์ โดยเฉพาะมาตรา 24 ได้ กำหนดเกี่ยวกับกระบวนการจัดการเรียนรู้ไว้ดังนี้คือต้องเป็นการจัดเนื้อหาสาระและกิจกรรมที่ สอดคล้องกับความสนใจและความถนัดของผู้เรียน โดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล จัดกิจกรรมให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากประสบการณ์จริง ฝึกทักษะ ฝึกปฏิบัติให้ทำได้ คิดเป็นทำเป็น และเกิดการเรียนรู้อย่างต่อเนื่องโดยครูผู้สอนสามารถจัดบรรยากาศสภาพแวดล้อม สื่อการเรียน และสิ่งอำนวยความสะดวกเพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ มีความรอบรู้ โดยใช้การวิจัยเป็น ส่วน หนึ่งของกระบวนการเรียนรู้ด้วยความจำเป็นดังกล่าวครูผู้สอน และผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการเรียน การสอนต้องทบทวนบทบาทของตนเองในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่ดำเนินการอยู่ว่ามี คุณภาพ ถูกต้อง เหมาะสม สอดคล้องกับสภาพสังคมไทยและสังคมโลกปัจจุบันเพียงใด ดังนั้น ทุกคนจึงควรร่วมมือร่วมใจปฏิรูปกระบวนการเรียนรู้เพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดต่อผู้เรียน (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2542 : 13)

หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ซึ่งเป็นหลักสูตรแกนกลางของ ประเทศที่มีเป้าหมายเพื่อพัฒนาคนไทยทุกคนให้เป็น คนเก่ง คนดี และมีความสุข โดยมีการ พัฒนาที่เหมาะสมกับช่วงวัยตามธรรมชาติและเต็มศักยภาพ ตรงตามความต้องการทั้งในด้าน สุขภาพร่างกายและจิตใจ สติปัญญา ความรู้ ทักษะ คุณธรรม และจิตสำนึกที่พึงประสงค์สามารถ

ดำรงชีวิตได้อย่างมีความสุขบนพื้นฐานของความเป็นไทยและความเป็นสากล (สำนักงาน ทดสอบทางการศึกษา, 2546 : 1)

ดังนั้น กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา ซึ่งเป็นสาระหนึ่งใน 8 สาระของ หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 เป็นกลุ่มสาระที่มีความหมายและความสำคัญ ยิ่งต่อการส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตของผู้เรียนโดยตรง เพราะครอบคลุมเรื่องสุขภาพที่เป็น พื้นฐานจำเป็นต่อชีวิตความเป็นอยู่ของผู้เรียนแต่ละคน โดยมุ่งพัฒนาพฤติกรรมกรรมการเรียนรู้ของ ผู้เรียนทั้งด้านสาระความรู้เกี่ยวกับสุขภาพที่จำเป็นที่ผู้เรียนต้องรู้ด้านการสร้างเจตคติค่านิยมที่ดี คุณธรรม จริยธรรม และคุณลักษณะที่พึงประสงค์ เช่น ความรับผิดชอบ ความมีวินัยในตนเอง การเคารพสิทธิของผู้อื่น เคารพกฎกติกาของสังคม และด้านทักษะกระบวนการปฏิบัติในการ พัฒนาพฤติกรรมสุขภาพที่ยั่งยืน (กระทรวงศึกษาธิการ, 2545 : 1)

ในการเรียนรู้พลศึกษาผู้เรียนจะได้รับโอกาสให้เข้าร่วมในกิจกรรมทางกายและกีฬาทั้ง ประเภทบุคคล และประเภทที่มอย่างหลากหลาย ทั้งไทยและสากล กิจกรรมทางกายและกีฬา ต่าง ๆ ช่วยให้ผู้เรียนเกิดสัมฤทธิ์ผลตามศักยภาพด้านความเจริญเติบโตและพัฒนาการทางกาย ได้ปรับปรุงสุขภาพและสมรรถภาพทางกาย เกิดการพัฒนาทักษะกลไกอย่างเต็มที่ ได้เรียนรู้ถึง ความสำคัญของการฝึกฝนตนเองตามกฎกติกา ระเบียบวินัย และหลักการทางวิทยาศาสตร์ ได้ แข่งขันและทำงานร่วมกันเป็นทีม ได้รับประสบการณ์จากการลงมือปฏิบัติด้วยตนเองและ โดยตรงตามความถนัดและความสนใจ ได้ค้นหาความพึงพอใจจากการเข้าร่วมกิจกรรมทางกาย และกีฬา กิจกรรมนันทนาการและกิจกรรมเสริมสร้างสมรรถภาพทางกาย และรักการออกกำลังกาย เมื่อจบการศึกษาขั้นพื้นฐานในการเรียนรู้พลศึกษา ผู้เรียนจะมีความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้อง มีเจตคติและค่านิยมที่ดีในเรื่องการเคลื่อนไหว การออกกำลังกาย การเล่นเกม กีฬาไทยและกีฬา สากล การสร้างเสริมสุขภาพ สมรรถภาพทางกาย การป้องกันโรคและความปลอดภัยในชีวิต มี ทักษะปฏิบัติด้านสุขภาพด้วยการออกกำลังกายเพื่อพัฒนาสมรรถภาพทางกายจนเป็นกิจนิสัย (กระทรวงศึกษาธิการ, 2545 : 8)

วิโรจน์ มังคละมณี (2546 : 5) กล่าวว่าการเล่นกีฬาและการออกกำลังกายมีความสำคัญ ยิ่งต่อการส่งเสริมสุขภาพของทุกคนจนเป็นนโยบายของประเทศที่ปรากฏอยู่ในแผนพัฒนา เศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 9 ส่วนที่ส่งเสริมการพัฒนาการกีฬาเพื่อสุขภาพได้กำหนด ไว้ในแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติฉบับที่ 3 (พ.ศ.2545-2549) ซึ่งในแผนพัฒนาการกีฬา แห่งชาติฉบับนี้ได้กำหนดไว้ 6 ยุทธศาสตร์ ซึ่งในยุทธศาสตร์ที่ 1 เป็นการพัฒนาการกีฬาขั้น พื้นฐาน มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาเด็กและเยาวชนให้มีความสามารถขั้นพื้นฐาน มีความรู้ความ เข้าใจเกี่ยวกับการออกกำลังกายและเล่นกีฬามีเจตคติที่ดีและมีทักษะพื้นฐานในการเล่นกีฬา สามารถเล่นกีฬาได้ ดูกีฬาเป็น มีคุณธรรมจริยธรรม ระเบียบวินัย และน้ำใจนักกีฬา สามารถนำ ทักษะการออกกำลังกายและเล่นกีฬาไปใช้ในชีวิตประจำวันเพื่อสุขภาพและห่างไกลยาเสพติด รวมทั้งเป็นพื้นฐานในการพัฒนากีฬาสู่ความเป็นเลิศ ก่อให้เกิดประโยชน์ต่อตนเองและสังคม

ยุทธศาสตร์ที่ 2 เป็นการพัฒนากีฬาเพื่อมวลชน มีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมให้ประชาชนทุกเพศทุกวัยทุกกลุ่มได้ออกกำลังกาย และเล่นกีฬาให้สอดคล้องกับชีวิตเป็นประจำทั้งกีฬาไทยและสากล เพื่อส่งเสริมสุขภาพและนันทนาการ รวมทั้งคุณธรรม จริยธรรม ความสามัคคีและความมีวินัยของประชาชนทุกคน ยุทธศาสตร์ที่ 3 เป็นการพัฒนากีฬาเพื่อความเป็นเลิศ มีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมให้ผู้เล่นกีฬาได้มีโอกาสในการเข้าร่วมการแข่งขันและพัฒนาความสามารถทางทักษะกีฬา และจริยธรรมโดยมุ่งเน้นความเป็นเลิศในการแข่งขันและพัฒนาความสามารถทางทักษะกีฬา มุ่งเน้นความเป็นเลิศในการแข่งขันกีฬาภายในสถานศึกษาระหว่างสถานศึกษา ภายในชุมชน ภายในประเทศ และนานาชาติ เป็นต้น

ธนรัตน์ หงษ์เจริญ (2537 : 15) กล่าวว่ากีฬาแบดมินตันเป็นกีฬาเพื่อสุขภาพที่นิยมใช้เล่นออกกำลังกายที่มีทักษะพื้นฐานง่ายๆ ไม่สลับซับซ้อน ไม่ว่าใครก็สามารถเล่นได้ โดยพยายามตีลูกชนไก่ด้วยไม้เร็กเกิดให้ข้ามตาข่ายภายในสนาม สามารถเล่นได้ทุกเวลาทั้งกลางแจ้งและในร่ม ซึ่งสอดคล้องกับ เจียมศักดิ์ พานิชชัยกุล (2530 : 21) ที่ได้กล่าวว่ากีฬาแบดมินตันเป็นกีฬาที่ช่วยส่งเสริมการออกกำลังกายที่ดี สามารถเล่นได้ทุกเพศทุกวัยช่วยเสริมสร้างให้ร่างกายแข็งแรง ปรับปรุงบุคลิกภาพให้ดีขึ้น ก่อให้เกิดความสนุกสนานเพลิดเพลินผ่อนคลายความตึงเครียด มีอารมณ์มั่นคงสร้างความสัมพันธ์กับบุคคลอื่นๆ ในสังคมได้ และรู้จักเคารพกติกา นอกจากนี้กีฬาแบดมินตันยังใช้จำนวนผู้เล่นน้อย ไม่ต้องใช้เนื้อที่ของสนามมาก มีความปลอดภัยในการเล่นสูง ไม่สิ้นเปลืองค่าใช้จ่ายในการเล่น อุปกรณ์หาได้ง่ายและสะดวกต่อการนำติดตัว ซึ่งในทำนองเดียวกัน เจริญ วรพระนะสิน (2548) ได้กล่าวว่าในปัจจุบันกีฬาแบดมินตันเป็นกีฬาที่นิยมกันอย่างแพร่หลายในประเทศต่างๆ ทั่วโลก ซึ่งจะเห็นได้จากการจัดการแข่งขันแบดมินตันรายการต่างๆ เช่น โทมัสคัพ (Thomas cup) อุเบอร์คัพ (Uber cup) ออลอิงแลนด์ (All England) เฟรนช์อินเตอร์เนชันแนล (French international) และไทยแลนด์โอเพ่น (Thailand open) นอกจากนี้ยังมีการจัดการแข่งขันกีฬาแบดมินตันในการแข่งขันกีฬาระหว่างประเทศ เช่น ซีเกมส์ (Sea games) เอเชียเกมส์ (Asian games) โอลิมปิกเกมส์ (Olympic games) โดยเฉพาะการแข่งขันกีฬาโอลิมปิกเกมส์ ปี 2004 ที่ประเทศกรีซที่ผ่านมาถือว่าการจุดประกายในการสร้างประวัติศาสตร์เพราะความสำเร็จในขั้นต้นที่นักแบดมินตันมือ 1 ของไทย บุญศักดิ์ พลสนะที่สามารถทำผลงานเข้าถึงรอบรองชนะเลิศในรายการนี้ส่งผลให้กีฬาแบดมินตันเป็นกีฬานิตหนึ่งที่มีความหวังคว้าเหรียญทองโอลิมปิกเกมส์สมัยแรกให้ได้ในปี 2008 ที่ประเทศจีนเป็นเจ้าภาพ “ปักกิ่งเกมส์”

ดังที่กล่าวมาแล้วจะเห็นว่ากีฬาแบดมินตันเป็นกีฬาสากลประเภทหนึ่งที่ยอดนิยมเล่นกันทั่วประเทศ ทั้งเด็ก ผู้ใหญ่ ผู้ชาย ผู้หญิง มีการจัดการเรียนการสอนในสถานศึกษาเพราะกีฬาแบดมินตันถูกบรรจุให้อยู่ในหลักสูตรของการเรียนการสอนในระดับต่างๆ เช่น ระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานได้มีการบรรจุเป็นประเภทของกิจกรรมพลศึกษาจำแนกตามระดับชั้นได้ตั้งแต่ช่วงชั้นที่ 1 ถึงช่วงชั้นที่ 4 ดังตารางที่ 1 ดังนี้

ตาราง 1 การบรรจุกีฬาแบดมินตันให้อยู่ในหลักสูตรของการเรียนการสอนในระดับต่าง ๆ

ระดับชั้น ชนิดกิจกรรม	ระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน											
	ช่วงชั้นที่ 1			ช่วงชั้นที่ 2			ช่วงชั้นที่ 3			ช่วงชั้นที่ 4		
	ป.1	ป.2	ป.3	ป.4	ป.5	ป.6	ม.1	ม.2	ม.3	ม.4	ม.5	ม.6
กีฬาแบดมินตัน			✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓

ที่มา : (กระทรวงศึกษาธิการ, 2545 : 52)

จากการศึกษาการแข่งขันกีฬาแบดมินตันในการแข่งขันกีฬาวินิจฉัยพลศึกษาแห่งประเทศไทยพบว่า ทักษะพื้นฐานที่ผู้เล่นใช้ในการแข่งขันนั้น ประกอบด้วย ทักษะการส่งลูก การตีลูกตบ การตีลูกโค้ง การตีลูกหยอด และการตีลูกคาด ทักษะการส่งลูกเป็นทักษะที่สำคัญมากในการแข่งขันกีฬาแบดมินตัน เพราะการเริ่มเล่นต้องเริ่มเล่นด้วยการส่งลูกก่อนและผู้เล่นที่เป็นฝ่ายส่งลูกเท่านั้นที่จะได้คะแนนนอกจากนี้ เจริญ วรธนะสิน (2548) กล่าวว่า การทำคะแนนในการแข่งขันกีฬาแบดมินตันนั้นต้องอาศัยการตีโต้ตอบด้วยการส่งลูกหลัก ซึ่งประกอบไปด้วยการตีลูกโค้ง (Lop or clear) การตีลูกตบ (Smash) การตีลูกคาด (Drive) การตีลูกหยอด (Drop) สอดคล้องกับเจียมศักดิ์ พานิชชัยกุล (2530 : 144) ซึ่งกล่าวว่า การตีลูกตบ การตีลูกโค้ง การตีลูกหยอด และการตีลูกคาด เป็นองค์ประกอบพื้นฐานการตีลูกในกีฬาแบดมินตันที่สำคัญในการบ่งชี้ถึงความสามารถทางกีฬาแบดมินตันของผู้เล่นว่ามีมากน้อยเพียงใด จากการศึกษาโดยการทำวิจัยในชั้นเรียนและการสังเกตนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ของนักเรียนโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงครามที่จัดกิจกรรมการเรียนการสอนทางพลศึกษาด้วยกีฬาแบดมินตันพบว่านักเรียนส่วนใหญ่ยังไม่มีทักษะการตีลูกพื้นฐานในกีฬาแบดมินตันที่เป็นลูกหลักในการเล่นและการแข่งขันตีพอสอดคล้องกับการศึกษานักเรียนที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแบดมินตันในการแข่งขันกีฬาสาธิตราชภัฏสัมพันธ์ครั้งที่ 14 ที่จังหวัดเชียงใหม่ ในปีพุทธศักราช 2548 พบว่าในการแข่งขันกีฬาแบดมินตันประเภทชายเดี่ยวและหญิงเดี่ยวในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ถึง 6 ทักษะการตีลูกพื้นฐานที่นิยมใช้ในการแข่งขันในรายการนี้มากที่สุดคือ ทักษะการส่งลูกยาว การตีลูกโค้ง การตีลูกหยอด เพราะเมื่อสามารถส่งลูกยาว ตีลูกโค้ง และตีลูกหยอด ได้ดีก็จะได้เปรียบในการแข่งขันแต่ในทางตรงกันข้ามเมื่อไม่สามารถส่งลูกยาว ตีลูกโค้ง และตีลูกหยอดได้ดีก็จะทำให้เสียเปรียบในการแข่งขันและพ่ายแพ้ในที่สุดซึ่งในการศึกษาปัญหาดังกล่าวเพื่อใช้เป็นข้อมูลในการวางแผนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนพลศึกษาในชั้นเรียนและเตรียมกิจกรรมการฝึกซ้อมกีฬาแบดมินตันเพื่อการแข่งขันกีฬาสาธิตราชภัฏสัมพันธ์ครั้งที่ 15 ในปีต่อไป

เกมทางพลศึกษาจะเป็นกิจกรรมหนึ่งที่จะช่วยส่งเสริมการวางรากฐานการเคลื่อนไหวเบื้องต้นและการออกกำลังกายเป็นกิจกรรมพลศึกษาที่ส่งเสริมทักษะทางการเคลื่อนไหวและทักษะทางกลไกในการเล่นกีฬา ซึ่ง วีระ วิเศษสมิต (2546 : 1) กล่าวว่าเกมเป็นกิจกรรมการเล่นทางพลศึกษาเพื่อความสนุกสนานเล่นเพื่อเป็นเป้าหมายไปสู่กีฬาใหญ่ๆ ซึ่งต้องอาศัยทักษะและกลไกของการเคลื่อนไหวอย่างมาก บางทีต้องอาศัยทักษะขั้นพื้นฐานซึ่งเป็นตัวช่วยเสริมสร้างพื้นฐานของสมรรถภาพทางร่างกาย ทำให้ร่างกายมีความแข็งแรงสมบูรณ์ตามสภาพของวัยพร้อมที่จะเล่นกีฬาที่สูงขึ้นไปตามอายุ ต่อไป

แนวคิดข้างต้นที่กล่าวมา ผู้วิจัยจึงนำเกมทางพลศึกษามาจัดเป็นโปรแกรมการเรียนการสอน เพื่อใช้ในการฝึกทักษะการตีลูกพื้นฐานในกีฬาแบดมินตันให้มีความชำนาญ และคล่องแคล่วโดยโปรแกรมเกมทางพลศึกษาจะเป็นโปรแกรมฝึกซ้อม ฝึกเล่น เพื่อให้เกิดความชำนาญมีความคล่องตัวในการเล่นแบดมินตัน ทักษะต่างๆ ของการเล่นแบดมินตันจะต้องได้รับการฝึกที่ละทักษะและฝึกซ้ำบ่อยๆ ด้วยเกมทางพลศึกษาที่หลากหลาย เพื่อให้สามารถตีลูกได้แม่นยำและถูกต้อง สามารถนำไปใช้ในเกมการแข่งขันได้ทุกสถานการณ์ เกมทางพลศึกษาจะให้โอกาสแก่เด็กได้พัฒนาและฝึกหัดทักษะ ดังที่ ประพัฒน์ ลักษณะพิสุทธิ์ (2548 : 16) กล่าวว่า "วัยเด็กเป็นวัยแห่งการเรียนรู้ทักษะ" เป็นพื้นฐานสำหรับการพัฒนาทักษะกีฬาซึ่งในแนวคิดนี้จะเป็นประโยชน์ ต่อการปรับปรุงกิจกรรมการเรียนการสอนในกลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา ซึ่งได้บรรจุกีฬาแบดมินตันใช้เป็นสื่อกิจกรรมทางกายให้เด็กนักเรียนได้ออกกำลังกายให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น เพราะในปัจจุบันทักษะพื้นฐาน การตีลูกโค้ง การตีลูกหยอด การส่งลูกยาว เป็นทักษะการตีลูกที่มีความจำเป็นในการเล่นและการแข่งขันแบดมินตันเป็นอย่างมาก แต่ทักษะที่จำเป็นเหล่านี้เด็กนักเรียนส่วนใหญ่ไม่สามารถแสดงออกได้ไม่ถึงขั้นดีเลิศ ดังนั้นการใช้โปรแกรมเกมทางพลศึกษา จึงเป็นแนวทางการวางแผนการจัดกิจกรรมการเล่นหลายๆ รูปแบบเพื่อที่จะได้ส่งเสริมทักษะพื้นฐานและทักษะขั้นสูงให้กับผู้เรียนซึ่งจะทำให้สามารถแสดงทักษะได้โดยอัตโนมัติในกีฬาแบดมินตันต่อไป

จุดมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาทักษะการตีลูกพื้นฐานในกีฬาแบดมินตันที่ฝึกโดยการใช้โปรแกรมเกมทางพลศึกษาของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏ
2. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการตีลูกพื้นฐานในกีฬาแบดมินตันก่อนการฝึกและหลังการฝึกโดยใช้โปรแกรมเกมทางพลศึกษาของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏ

สมมติฐานการวิจัย

หลังการฝึกโดยใช้โปรแกรมเกมทางพลศึกษาทักษะการตีลูกพื้นฐานในกีฬาแบดมินตันของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏวชิรสุพรรณบุรีสูงกว่าก่อนการฝึกโปรแกรม

ขอบเขตการวิจัย

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏวชิรสุพรรณบุรีที่จัดกีฬาแบดมินตันเป็นสาระการเรียนรู้ทางพลศึกษา (รายวิชาแบดมินตัน) ของโรงเรียนปีการศึกษา 2549

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลองครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5.1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏวชิรสุพรรณบุรี ปีการศึกษา 2549 ซึ่งได้มาจากวิธีการสุ่มอย่างง่าย (sample random sampling) นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จาก 2 ห้องเรียนมา 1 ห้องเรียน โดยการจับสลากเพื่อกำหนดให้เป็นกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งมีนักเรียนจำนวน 30 คน เข้าร่วมกิจกรรมการฝึกโดยใช้โปรแกรมเกมทางพลศึกษา

เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัย

เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัยเป็นสาระการเรียนรู้ในรายวิชาแบดมินตัน 1 หน่วยการเรียนรู้ทักษะการตีลูกพื้นฐานในกีฬาแบดมินตัน

ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

ตัวแปรจัดกระทำ คือ การฝึกทักษะโดยการใช้โปรแกรมเกมทางพลศึกษา

ตัวแปรตาม คือ ทักษะการตีลูกพื้นฐานในกีฬาแบดมินตัน

ระยะเวลาในการวิจัย

ระยะเวลาในการทดลองฝึกโดยใช้โปรแกรมเกมทางพลศึกษารวม 8 สัปดาห์สัปดาห์ละ 3 วัน วันละ 1 ชั่วโมง รวมทั้งหมด 24 ชั่วโมง

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. เกมทางพลศึกษา หมายถึง กิจกรรมการเล่นทางการเคลื่อนไหวของร่างกายที่มีกฎกติกาเพียงเล็กน้อยจำนวน 48 กิจกรรม มีจุดมุ่งหมายเพื่อพัฒนาทักษะกีฬาขั้นพื้นฐานและความสนุกสนานเป็นสำคัญ

2. โปรแกรมเกมทางพลศึกษา หมายถึง รายละเอียดของแนวทางการจัดกิจกรรมการเล่นทางการเคลื่อนไหวของร่างกาย ที่มีกติกาเล็กน้อยที่กำหนดจัดขึ้นโดยมีเป้าหมายใช้เป็นแบบฝึกปฏิบัติตามแผนการจัดกิจกรรมเพื่อพัฒนาทักษะการตีลูกพื้นฐานในกีฬาแบดมินตัน ซึ่งในโปรแกรมประกอบด้วยแนวคิดพื้นฐาน จุดประสงค์ของโปรแกรม ลักษณะของโปรแกรม องค์ประกอบของโปรแกรม สารการเรียนรู้ในโปรแกรม โดยมีเกมทางพลศึกษา 48 เกม โดยแยกเป็นเกมที่ใช้พัฒนาทักษะการตีลูกโด่ง 16 เกม เกมที่ใช้พัฒนาทักษะการตีลูกหยอด 16 เกม เกมที่ใช้พัฒนาทักษะการส่งลูกยาว 16 เกม และมีการประเมินผลในโปรแกรม

3. ทักษะการตีลูกพื้นฐานในกีฬาแบดมินตันหมายถึง ความสามารถในการตีลูกชนไก่ที่จำเป็นต้องใช้ในการเล่นและการแข่งขันกีฬาแบดมินตัน ซึ่งได้แก่ ทักษะการตีลูกโด่ง การตีลูกหยอด การส่งลูกยาว ให้มีความแม่นยำในการควบคุมระยะทาง ความแรง ความเร็ว และทิศทางในการตีลูก ซึ่งวัดได้จากแบบประเมินทักษะการตีลูกพื้นฐานในกีฬาแบดมินตันที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น

3.1 ทักษะการตีลูกโด่ง หมายถึง ความสามารถในการตีลูกชนไก่ให้สูงและแรงโดยมีเป้าหมายให้ลูกตกห่างจากเส้นหลังเข้ามา 1 เมตร

3.2 ทักษะการตีลูกหยอด หมายถึง ความสามารถในการตีลูกชนไก่ให้ตกภายในเส้นส่งลูกสั้น

3.3 ทักษะการส่งลูกยาว หมายถึง ความสามารถในการตีลูกชนไก่ให้สูงโด่งในระยะทางไกลเพื่อใช้ในการเริ่มเล่นหรือแข่งขันแบดมินตันโดยมีเป้าหมายให้ลูกชนไก่ตกบริเวณห่างจากเส้นหลังเข้ามาไม่มากกว่า 1 เมตร

4. ระดับพัฒนาการทางการเรียนรู้ทักษะ หมายถึง ผลของการนำคะแนนของแต่ละทักษะที่แสดงออกในการทดสอบแต่ละครั้งซึ่งวัดได้ด้วยแบบประเมินทักษะการตีลูกพื้นฐานในกีฬาแบดมินตันที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น 3 แบบคือแบบประเมินทักษะการตีลูกโด่ง การตีลูกหยอด การส่งลูกยาวนำผลคะแนนมารวมกันแล้วคิดเป็นร้อยละ นำมาเปรียบเทียบกับเกณฑ์การประเมินผลของระดับทักษะการตีลูกพื้นฐานในกีฬาแบดมินตันซึ่งแบ่งเป็น 3 ระดับคือ

4.1 ระดับความรู้ความเข้าใจ หมายถึง ผลของการนำคะแนนแต่ละทักษะคือทักษะการตีลูกโด่ง การตีลูกหยอด การส่งลูกยาว มารวมกันแล้วคิดเป็นร้อยละ นำมาเปรียบเทียบกับเกณฑ์การประเมินผลของระดับทักษะการตีลูกพื้นฐานในกีฬาแบดมินตันแล้วผลของการเปรียบเทียบมีคะแนนอยู่ในระดับค่อนข้างต่ำและต่ำ

4.2 ระดับการเชื่อมโยง หมายถึง ผลของการนำคะแนนแต่ละทักษะคือทักษะการตีลูกโด่ง การตีลูกหยอด การส่งลูกยาว มารวมกันแล้วคิดเป็นร้อยละ นำมาเปรียบเทียบกับเกณฑ์การประเมินผลของระดับทักษะการตีลูกพื้นฐานในกีฬาแบดมินตันแล้วผลของการเปรียบเทียบมีคะแนนอยู่ในระดับพอใช้และค่อนข้างดี

4.3 ระดับอัตโนมัติ หมายถึง ผลของการนำคะแนนแต่ละทักษะคือทักษะการตีลูก โต้่ง การตีลูกหยุด การส่งลูกยาว มารวมกันแล้วคิดเป็นร้อยละ นำมาเปรียบเทียบกับเกณฑ์การ ประเมินผลของระดับทักษะการตีลูกพื้นฐานในกีฬาแบดมินตันแล้วผลของการเปรียบเทียบมี คะแนนอยู่ในระดับดี ดีมากและดีเยี่ยม

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ทำให้ทราบผลของโปรแกรมเกมทางพลศึกษาที่มีต่อทักษะการตีลูก พื้นฐานในกีฬาแบดมินตันซึ่งจะมีประโยชน์ดังนี้

1. สำหรับครู สามารถนำโปรแกรมที่สร้างขึ้นไปใช้สอนทักษะการตีลูกพื้นฐานในกีฬา แบดมินตันและประยุกต์ใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนกลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและ พลศึกษาในสถานศึกษา
2. สำหรับผู้บริหาร หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง สามารถนำโปรแกรมที่สร้างขึ้นไปใช้พัฒนาให้ ความรู้ครู หรือ ผู้ที่สนใจ เพื่อพัฒนากิจกรรมการเรียนการสอนและเพิ่มทักษะการตีลูกพื้นฐานใน กีฬาแบดมินตัน
3. สำหรับผู้เรียน สามารถนำโปรแกรมที่สร้างขึ้นไปใช้เป็นแนวทางในการฝึกเพื่อพัฒนา ระดับความสามารถทางทักษะการตีลูกพื้นฐานในกีฬาแบดมินตันให้สูงขึ้น นำไปใช้ในการเล่น และการแข่งขันกีฬาแบดมินตันได้